

KIS KAP

TENGERI RÁK. (Lásd a 28. lapon.)

XXXI. kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. július 11-én.

A TITKOS BÜNÖS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Mikor Andor most jó idő múltán belépett a szobába, szokatlan állapotban találta barátját. Artur nyugtalanul járt fel s alá, arca a szokottnál is halványabb volt és mindjárt ki lehetett találni, hogy valami baja van.

— No, mi a hiba? kérde Andor. Ugy nyargalsz föl s alá, mint ketrecben az oroszlán, mely szökni szeretne.

— Már ugyan mért akarnék szökni? szólt Artur indulatosan.

— Azt biz' én nem tudom, ha te nem tudod. Vagy talán keresel valamit? Mi veszett el?

Artur rendesen csöndes fiu volt, de most csodálatosan fölpattant:

— Már ugyan mi veszhett volna el?

De hogy ezt mondta, hangja szinte reszketett.

— No's, ha nincs semmi baj, annál jobb, mondá Andor.

— Nincs hát! Mit kérdezősködöl annyit? Kiállhatatlan vagy!

— No, most már aztán bizonyos, hogy valami hiba történt. Hát csak szaporán, ki vele, halljuk, mi a baj?

— Már egyszer mondtam, hogy nincs, hát nincs.

— No persze! Hát azért fogadtunk egymásnak örök barátságot, hogy a bajban elhagyjuk egymást? Én el nem hagyok, azért hát egymás után, barátom uram, halljuk a gyónást. Mi történt?

— Ha még tovább boszantasz, mindjárt kiugrom itt az ablakon.

Artur épen az ablaknál állt.

— Akkor még nagyobb lesz a baj, mert kitöröd a nyakadat vagy a lábadat, szólt Andor nyugodtan.

Artur, látva hogy Andor nem akar megijedni, kapta magát és kiszaladt az ajtón.

— Így ni, ez sokkal biztosabb, szólt Andor nevetve. Az ablak épen két öl magas, kissé nagyot léptél volna.

Maga is kísétált, de Arturt nem találta; valahol a kertben elbujt. Ezen senki sem csodálkozott, mert Artur szeretett a pajkos játékok elől félrehuzódni. Andor pedig szeretett vigan eljátszozni pajtásaival, néhány percz mulva tehát már nem is gondolt többé Artur indulatoskodására. Mikor pedig este a közös szobáckába tért lefeküdni, Artur már ágyban volt és aludt. Legalább úgy látszott, hogy mélyen alszik.

— No, valami nagy baja nem lehetett, hogy olyan hamar elaludt, gondolá Andor. Bizonyosan megint nem tudta mindjárt megcsinálni a számtani feladványt és röstelte kérdezni.

Ez már többször megtörtént és mert ma ismét nehéz számtani feladványuk volt, Andor természetesen erre gondolt. Sokat azonban nem törte a fejét, mert tudta, hogy Artur kért volna segítséget, ha semmikép sem boldogult volna.

— Elbujt a kertben és addig törte a fejét, míg megcsinálta. Annál jobb.

Ezzel lefeküdt és pár percz mulva oly mélyen aludt, mint akármelyik diákgyerek, a ki napközben sokat tanult és még többet játszott, futkosott, lelkiismeretével pedig rendben van, s nincs min busulnia.

Meddig talán már őz-
ezig; de az
álmos volt,
mit hallott,
litaná.

— And

— Mi

nem kelek
aludva.

— Per

csak most fe

De ugy

a dolga az

ujra mélyen

— Ha

Artur. Szer

gondolsz...

lencze?

Andor

az egyszerű

lotta, amit

— Te

val lövöldöz

lig. Hát ez

nagy bajba

alszik. Pedig

azt mondja.

segített, mi

mikor ide jö

kezdték... a

és azt mond

a ki engem

tott aztán s

senki sem n

mért hagy e

hallgat!

Ez csa

tól, mikor k

Meddig aludt, azt biz ő nem tudta; talán már órákig, talán csak néhány percig; de az bizonyos, hogy még roppantul álmos volt, mikor úgy félálomban olyasmit hallott, mintha valaki a nevéen szólítaná.

— Andor! Andor! Alszol?

— Mi az?... Még sötét van... nem kelek föl, dörmögé Andor félig aludva.

— Persze hogy nincs reggel, hiszen csak most feküdtünk le, még ráérsz aludni.

De úgy látszik, Andornak sietős volt a dolga az álom országában, mert már újra mélyen aludt.

— Hallod-e, Andor? kérdé újra Artur. Szeretnék tudni valamit... mit gondolsz... drága egy olyan kis szelence?

Andor nem gondolt semmit, abból az egyszerű okból, mert már nem hallotta, amit Artur beszélt.

— Tessék, már alszik... akár ágyuval lövöldözhetnek, föl nem ébred reggelig. Hát ez a barátság?! Mikor én olyan nagy bajban vagyok, akkor ő javában alszik. Pedig ő a legjobb barátom, mindig azt mondja... és igaz is... mindig megsegített, mindjárt az első naptól fogva, mikor ide jöttem és a többi fiuk boszantani kezdtek... akkor mindjárt pártomat fogta és azt mondta, vele gyül meg a baja annak, a ki engem mer bántani... nem is bántott aztán soha senki, mert vele ugyan senki sem mer kikötni... de hát most mért hagy cserben? Még csak meg sem hallgat!

Ez csakugyan nem volt szép Andortól, mikor különben mindig kész volt ba-

rátján segíteni mindenféle bajában. Csak hogy Artur elfelejtette, hogy délután Andor eleget kérdezte, mi a baj?— és akkor nem tudott meg semmit. Most tehát úgy okoskodott, hogy mikor lefekszik aludni, akkor legokosabb, ha nem csinál egyebet, hanem alszik.

Aludt is, mint a murmutér. Annál kevesebbet aludt szegény Artur. Csak hánykolódott ágyában, néha sirt, néha dörmögött, majd meg hangosan kiabált Andorra, aztán haragudott, hogy ez nem hallja.

— Istenem, mi lesz belőlem! Utóljára is megtudják és akkor mit csinálok? El nem viselem a csufságot... meg kell szöknöm innen... de hová? Nincs senkim... gyámatyám ötven mértföldre lakik és kikerget, ha csufosan térek haza... És nincs, a ki tanácsot adjon!...

Éjfél nagyon elmúlt, mikor belefáradt a töprengésbe, aggodásba és őt is elnyomta az álom. Ekkor aztán úgy elaludt, hogy, már ugyancsak rég elmúlt a fölkelés ideje, mikor még csak a másik oldalára fordult.

Andor már talpon volt, frissen, jókedvűen, megerősödvé az üdítő álemtől.

— Ejnye, az álmos táskája! Alszik mint a bunda, mintha soha sem akarna fölkelni. Hallod-e, Artur. Azt hiszed, ide hozzák neked a reggelit s majd ide jön a tanár iskolát tartani?

Artur erre a baráti intésre sem ébredt föl. Andor sem volt rest, hanem a kannából hirtelen rázuhintott egy jó porció vizet az Artur nyakába, aztán hirtelen elugrott.

— Jaj! Segítség! Mi történt velem! kiáltá Artur fölriadva.

— No, mi baj? kérdé Andor roppant ártatlan képpel.

— Nem tudom... csupa víz a nyakam...

— Igazán? No az nagyon furcsa. Hogy jut a víz a nyakadba? Hiszen nem esik az eső, gyönyörűen süt a nap.

— Az ám... magam is szeretném tudni... ha csak te nem öntöttél...

— Hiszen látod, hogy én épen a mellényemet gombolom...

— Az ám... akkor hát nem tudom... talán hadonáztam álmomban és feldöntöttem a vizes kanecőt itt az éjjeli szekrényen... nem is csodálnám, ha már álmomban is bajba keverném magamat... nem is tudom, hogy szabadulok ki a bajból.

— Legelőször is légy szíves kiszabadulni az ágyból és felöltözni, még pedig szaporán, mert mindjárt csöngetnek reggelire és ha pontosan ott nem leszünk, én is kikapok, mert az én gondjaimra vagy bizva s azt fogják hinni, hogy nem költöttek fel idején.

— Igaz a! Pedig jobb szeretnék nem is reggelizni.

— No, én meg alig várom. Éhes vagyok, mint a farkas. Állj csak neki a jó hideg víznek, mindjárt megjön az étvágyad.

Artur követte a böles tanácsot és épen elkészült az öltözködéssel, mikor megszólalt a nagy csöngetyű, jelentve, hogy mindenki jöjjön reggelizni. Nem is késett el senki.

A hosszú asztalnál reggel megjelent maga az igazgató is, hogy lássa, pontosak-e növendékei, nincs-e valakinek baja vagy kívánsága, mert ilyenkor kellett bejelen-

teni. Az asztal egyik végében az igazgató ült, a másik végén pedig Dani bácsi, ki ezuttal szokatlan komoly és szótalán volt. Alig fogadta a fiuk köszönését és nem kérdezősködött tőlük, mint máskor tette. Néha egészen elmerült gondolataiba, majd meg boszusan rázta a fejét.

— Nézd csak, Artur, sugta Andor, milyen furcsa arcot csinál Dani bácsi. Ugyan mi lelte?

— Mit tudom én? Mért kérdezted tőlem? Mi közöm hozzá?

— Ejnye no, de rossz kedvvel keltél ma föl. Hiszen gondolom, hogy nem tudod, csak épen úgy mint én.

A reggeli nagyon csöndesen folyt végig, mert ha Dani bácsi nem beszélt, a fiuk sem igen mertek megszólalni. Mind törték a fejüket, mi lelte az ő jó gondviselőjüket? Megtudták nem sokára, de ebben aztán nem volt köszönet.

A reggelinek vége lévén, már épen fölkelni készültek az asztaltól, mikor Dani bácsi egyszerre megszólalt:

— Várjatok még, fiuk, valami mondani valóm van. Az igazgató ur előtt kell elmondanom.

A fiuk kaptak rajta, hogy valami újságot hallanak; de az igazgató elkomolyodott, mert látta, hogy Dani bácsi valami kellemetlen dolgot készül mondani.

— Mi a baj? Valami gonosz csinyt követetett el talán valaki?

— Mindjárt elmondom. Csak előbb beszélítom Rózsai asszonyt.

Rózsai asszony csakhamar megjelent, csodálkozva, mi bajuk lehet vele? Mert neki itt a teremben nem volt semmi dolga. Az igazgató és a fiuk is csodálkoztak,

Dani bácsi szolt tovább

— Na hogy olyan nem, de nem van itt a há

— Ren én vagyok aszszony. T fogni!

Rózsai volt a házn láttá, ha val csak szóval bántotta. A tehát igen molyan mon

— Ser sem szá gyanusítani nélkül. Hall először is, történt?

— Az tént, felelé ni bácsi, h az íróasztal ról elloptál ezüst szeler

— Mit Andor. Azt nem lehet f

— Ige melyet nem azt szeretne red? Én ne sem hivtala mi dolgoz ott voltál.

Dani bácsi pedig nagyon komolyan így szólt tovább:

— Nagyon sajnálom, igazgató ur, hogy olyan kellemetlen hírt köll jelentenem, de nem szabad elhallgatnom. Tolvaj van itt a házban. És engem meglopott.

— Remélem, nem gondolják, hogy én vagyok a tolvaj? pattant ki Rózsi asszony. Talán bizony rám akarnák fogni!

Rózsi asszony nagyon régi hű cseléd volt a háznál s az igazgató nem szívesen látta, ha valaki csak szóval is bántotta. Azért tehát igen komolyan mondá:

— Senkit sem szabad gyanusítani ok nélkül. Halljuk először is, mi történt?

— Az történt, felelé Dani bácsi, hogy az íróasztalomról ellopták az ezüst szelenczémet.

— Mit? Az ezüst szelenczét? kiáltá Andor. Azt a szép kis szelenczét, melyet nem lehet fölnyitni?

— Igen is, azt a szép kis szelenczét, melyet nem lehet fölnyitni. De most már azt szeretném tudni, hogy te honnan ismered? Én nem mutattam soha, a szobámba sem hivtalak soha. Szeretném tehát tudni, mi dolgod volt a szobában... ha ugyan ott voltál.

— Persze hogy ott volt, szólta Rózsi asszony. Mikor tegnap az ajtó előtt elhaldtam, valami neszt hallottam a szobából, benyitottam és Andor urfi ott volt... és még...

Rózsi asszony hirtelen elhallgatott. Mint mindenki, úgy ő is nagyon szerette Andort és most hirtelen eszébe jutott, hogy beszédével gyanuba keveri Andort. Valóban, ez magának Andornak is eszébe jutott s egy pillanatra majdnem megzavarodott. Az volna csak a szép dolog, ha őt

tolvajnak tartanák! Rózsi asszony is mindjárt jóvá akarta tenni a hibát.

— Andor urfi ott volt, az igaz... de én a viláért sem mondom, hogy ő vitte el a szelenczét, mert...

De Andor ezalatt már visszanyerte nyugalmát és

DANI VITÉZ. (Lásd a 28. lapon.)

szinte büszkén mondá:

— Kedves Rózsi asszony, ne mentessen maga engemet, nincs nekem arra szükségem. Ha kérdeznek, majd felelek én magamért.

Dani bácsi szinte meghökkent a fiu büszke szavain.

— Hiszen én nem gyanusítalak téged, kedves fiam, mondá. A viláért sem, tudom, hogy te becsületes, derék fiu vagy... nyitva felejtetem az ajtót, bemehetett más is,

akárki, a nélkül, hogy valaki látta volna. De hát a vége mégis csak az, hogy az én drága kedves szelencém eltűnt. Pedig az nekem igen kedves jószágom, mert még apámtól örököltem, késő öregségemig megőriztem és most ellopták. Mivel pedig a kapun csöngetés nélkül senki sem jöhet be, egész délután nem is volt a házban idegen, tehát világos, hogy csak olyan valaki vihette el, a ki itt lakik a házban.

— Ez tökéletesen világos, szólt az igazgató igen komolyan. Az ilyen csuf dolgot pedig én nem tűrhetem a házamban, szigorú vizsgálatot kell tartanom. Andor fiam, téged láttak a szobában, szólj őszintén, te vitted el a szelenczét?

Andor bátran, nyugodtan nézett az igazgató szemébe. Becsületes, őszinte arcán akárki láthatta, hogy igazat mond, mikor nyugodt, szilárd hangon felelé:

— Nem, igazgató ur, én nem vittem el.

— És azt sem tudod, ki vitte el?

— Nem tudom... még csak gyanítani sem tudom.

Az igazgató hosszan, fürkészőleg nézett Andor szemébe. Aztán megveregette Andor vállát.

— Hiszek neked fiam; még soha sem tapasztaltam, hogy hazudtál volna akármi csekély dologban is; őszintén megvallottad mindig elkövetett hibáidat. Tudom, most is igazat szóltál.

Andornak nagyon jól esett a dicsérő nyilatkozat, annál inkább, mert érezte, hogy csakugyan megérdemelte. Mert ő soha sem hazudott és ha megesett rajta, hogy hibát követett el — az bizony megesik a legderekből emberen is — hát úgy tette

jóvá, hogy mindjárt őszintén megvallotta. Tudta ezt mindenki s épen ezért szerette; most is a fiuk mindnyájan kiáltozták:

— Andor nem tette! Az bizonyos, hogy nem tette!

(Folytatása következik.)

TENGERI RÁK.

(Képpel a czimlapon.)

FÜZESÉRRŐL Fiumébe —
Jókora hajítás biz a!
Ilyen hosszú, hosszú utat
Sohasem tett még Giza.

Tiszamenti kis leányka
Tenger partjára került —
S ott a kéklő hullám-síknak
Bámulásába merült.

Ottan játszik az öbölben:
Szalad, keres, botorkál —
És boldogan sikongat, ha
Színes kagylóra talál.

Amint futkároz javában,
Beppóval találkozik;
Ez a kasból rákot vesz ki,
S Gizával tréfálkozik.

Szinte megrettent a kis lány:
»Jézusom!.. tán harap is!..«
»Ne félj tőle, jó Gizácska,
Szegény rákom nem hamis!

De ha mégis félnél tőle —
A fazékba beteszszük,
Jól megfőzzük, szép vörösre —
És kettecskén megeszszük!«

ÖT FINDO

— No's, hát bemegyünk a bolt sok szép játékszemám a városból.

Már ennek Tinike különben járogatni Mariska messze laktak. Moltjuk volt, me ságot árultak, m tokban szokás. Idagabb szülők g hogy neki olyan a mennyt csak k nem úgy volt, me a Mariska szá megnezhette. H gatták, azoknak és megnézni.

Tinike sok holmiból, amit tett valamit. Me rek voltak és Tin megtetszett neki gött a mamának

ÖT FINDSA, HAT ALJA.

— Beszélyke. —

T

INIKE, kísérj el, mutatok valami szépet.

— Micsodát?

— Gyönyörű

kis cziczuskáink vannak!

Oh, olyan szépek!

— Jaj de szeretném látni!

— No's, hát jöjj velem. Azután majd bemegyünk a boltba, ott mutatok neked sok szép játékszert. Tegnap hozta mamám a városból a nagyboltostól.

Már ennek nehéz volt ellenállani. Tinike különben is nagyon szeretett eljárogatni Mariskákhoz, bár ezek kissé messze laktak. Mariska szüleinek egy kis boltjuk volt, melyben mindenféle apróságot árultak, mint afféle kisvárosi boltokban szokás. Irigyelték is még a gazdagabb szülők gyermekei is Mariskát, hogy neki olyan és annyi játékszere lehet, a mennyit csak kíván; pedig hát az épen nem úgy volt, mert azt a sok játékszert nem a Mariska számára hozták, legföljebb megnézhetette. Ha játszótársai meglátogatták, azoknak is szabad volt bemenni és megnézni.

Tinike sokszor járt ott és a sok szép holmiból, amit látott, néha meg is vehetett valamit. Mert szülei vagyonos emberek voltak és Tinike, ha valami nagyon megtetszett neki, addig kért és könyörgött a mamának, míg a mama végre is

elment vele a boltoskába és megvette Tinikének az új játékot.

A Mariska mamája persze szívesen látta az ilyen vendéget, s azért Tinikének szabad volt ki és bejárni, mintha otthon volna. Most tehát szívesen látták a kis vendéget, mikor Tinike beköszönt.

— Nénike, szabad megnézni a kis cziczákat, ugy-e?

— Hogyne volna szabad, kedves kisasszonykám! szólt a boltosné nyájasan. Csak mulasson, kedveském! Aztán majd jöjjön be a boltba, van sok szép új játékszer, megnézheti Tinike kisasszony.

Tinike és Mariska siettek a kis cziczákhoz, melyek a pitvar egy zugocskájában heverészttek. Mariska egy ócska kosárban pompás puha fészket készített számukra s ott ugráltak, játszadoztak az öreg czicza mamával.

— Jaj de szépek! szólt Tinike. De szeretnék egyet az ölembe venni!

— Megteheted, felelé Mariska.

— Nem haragszik meg az öreg czicza? Nem karmol?

— Oh dehogy! Nagyon szelid okos czicza az. Tudja, hogy nem bántjuk.

Csakugyan: az öreg czicza nem haragudott, mikor kézbe fogták és simogatták a kicsinyeket. Sőt még oda simult látogatóihoz és büszkén dorombolt, mintha mondaná:

— No, ugy-e szép kis cziczuskák ezek az én cziczuskáim?

Ez nagyon tetszett Tinikének és gyöngéden megsimogatta a cziczamát is.

— Nagyon kedves öreg czicza. Ha tejecském volna, mindjárt adnék neki.

— Várj csak, majd kérek a mamától. Gyere cicza.

Az öreg cicza már jól ismerte az ilyen szives meghívást és szaporán követte a kis leányokat. Mariska szerzett tejcskét, aztán megtraktálták a ciczát, mely szépen ki is nyalogatta a csészét; mikor pedig elkészült vele, visszasietett kicsinyeihez.

— Most menjünk a boltba, szölt Mariska. Mutatok neked sok szépet.

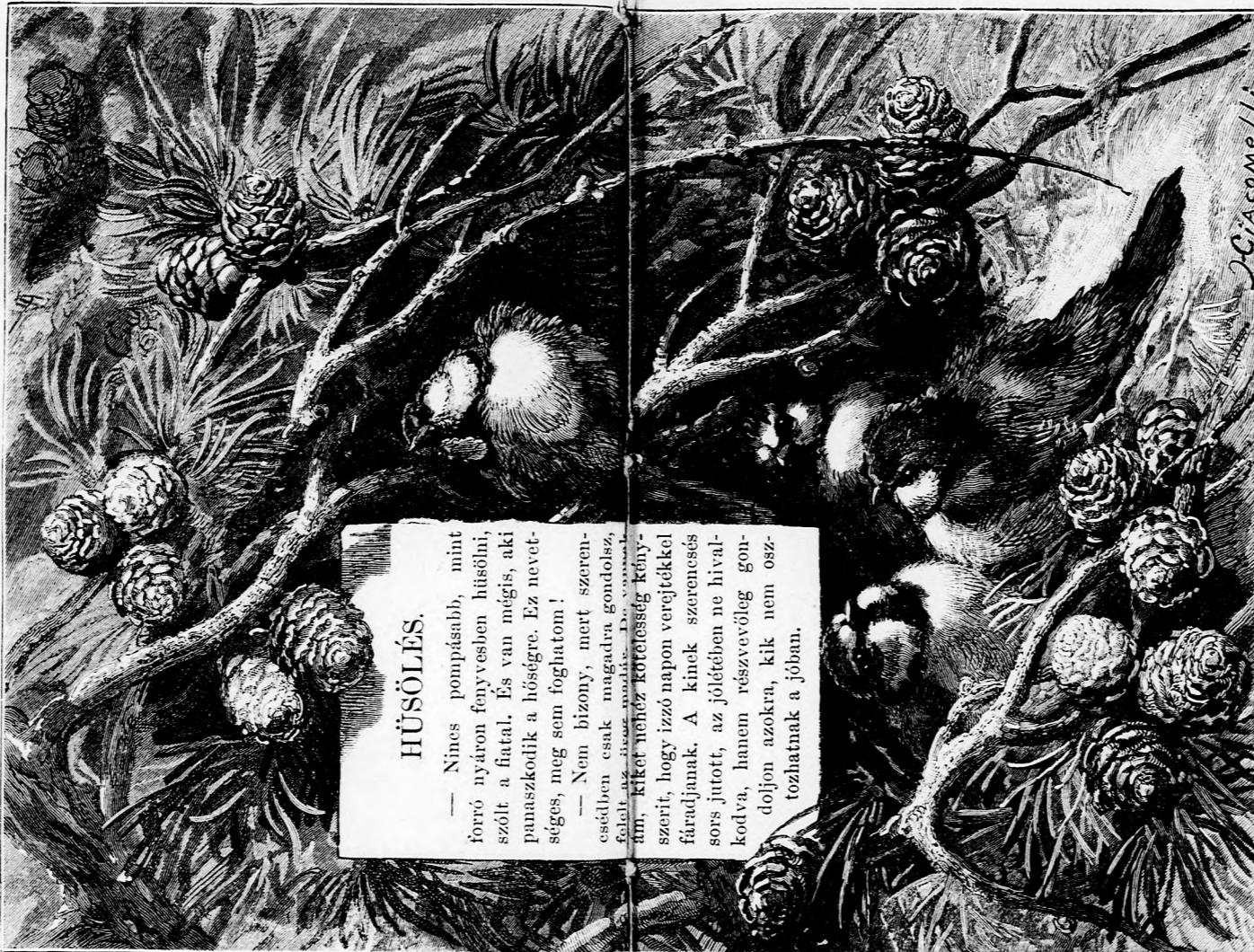
Mutatott is új bábukat, lapdákat és mást mindenfélét. De semmi sem tetszett Tinikének annyira, mint hat piczike bábu-findsa, mely ott állt egymásra rakva egyik polcz alján. Mindig újra visszatért oda és nézegette, milyen jó volna az, ha az övé volna és bábu-oszonnát játszhatnék vele. De a mama csak nemrég vett neki új játékszeret; most hiába kérné, hogy ezt is vegye meg.

Mariska mamája kiment hogy egy kis ozsonnát készítsen a gyerekeknek, Mariska pedig szintén kiszaladt egy pillanatra, hogy mamájának segítsen. Tinike egymaga maradt a boltocskában. Persze, hogy mindjárt a bábu csészékhez szaladt.

— Most jobban megnézhetem... kezembe is foghatom, gondolá.

Kezébe vett egyet és nézegette. Így

még szebbnek találta. Gyönyörű arany szegélye volt, oldalára pedig madárka volt festve. Amint javában néze-

HÜSÖLÉS.

— Nincs pompásabb, mint forró nyáron fenyvesben hűsölni, szölt a fiatal. És van mégis, aki panaszkodik a hőségre. Ez nevétséges, meg sem foghatom!

— Nem bizony, mert szerencsédben csak magadra gondolsz, felyel az fenyves madárka. De az én am, kiket nehéz körelesség kényserit, hogy izzó napon verejtékek fűradjanak. A kinek szerencsés sors jutott, az jólétben ne hivalkodva, hanem részvevőleg gondoljon azokra, kik nem osztozhatnak a jóban.

a kis csészét, de sietségében odaütötte a polczhoz és kész volt a szerencsétlenség — a gyöngye kis csészének letört a füle!

megvallja, milyen kárt okozott. De ezt nem akarta tenni. Hanem hirtelen a zsebébe dugta a piczi findsát a letört fülével együtt.

— Sok van itt egy rakáson, nem fogják észrevenni, gondolá.

A következő pillanatban belépett Mariska mamája és hívta Tinikét ozsonálni. Tinikének még soha életében nem esett oly rosszul az ozsonna, mint most. Minél szivesebben kínálták, annál inkább megzavarodott. Az a törött findsa ott a zsebében mintha égette volna; nem volt nyugodalma egy pillanatra sem; a jó kávé, sütemény majd megakadt a torkán. A Mariska mamája végre is észrevette, hogy valami baj van.

— Talán rosszul van, kedves Tinike? kérdé.

Tinike kapott rajta, hogy szabaduljon.

— Igen... csakugyan... mintha valami bajom volna, felelé.

— Oh, akkor hát menjen gyorsan haza... Mariska, kísérd el a házig, hogy valami baj ne érje.

Mariska készséggel elkísérte és csak a Tiniék kapujánál vált el. Akkor is azt

— Jaj Istenem, mit tegyek!

Nem volt sok idő a gondolkozásra. Megtehetette volna Tinike azt, hogy őszintén

mondta:

— Majd eljövök holnap megkérdezni, nem lettél-e beteg.

Tinikének esze ágában sem volt, hogy beteg legyen, csak azt várta, hogy Mariskától megszabaduljon. Mig ez vele volt, mindig olyanformától rettegett, hogy Mariska egyszerre csak benyul a zsebébe és előhuzza a szerencsétlen kis findsát. Csakhogy Mariskának erről sejtelve sem volt.

Elváltak és Tinike nagy megkönnyebüléssel szaladt haza.

— Most mindjárt eldugom valahová ezt a findsát, hogy senki se találhasson rá.

Nem is ment a szobába, hanem egyenesen a kertbe. Ott játszottak a testvérei, de nem ment feléjük, bár hívták messziről. Épen az ellenkező oldalra sietett. Testvérei ráhagyták, csak Tupi, a fürgé kis kutya szaladt hozzá, hogy üdvözlje.

Tinike egy bokor mögött mély gödröt ásott, oda betemette a findsát, aztán testvéreihez ment játszani. Most már úgy gondolta, minden rendben. Pedig dehogy volt! A mint nem sokára megint a bokor tájára jöttek, valami nagy kaparászás hallatszott.

— Ni, ugyan mit kapargál ott a Tupi? kérdé egyik testvér.

Tinike odanézett s majd elájult ijedtében. Az a gonosz kis kutya az eltemetett findsát akarta kiásni. Láta, hogy Tinike odatemetett valamit, bizonyosan jó esontot sejtett s hozzá akart jutni.

— Takarodol onnan, Tupi! kiáltá Tinike mérgesen.

Elkergette a kutyát és hogy senki közel se juthasson a veszedelmes titokhoz, elszántan leült a földre, a findsa sirjára.

— De hát mi van ott? Mért nem engeded, hogy Tupi kikaparja?

Hiába kérdezték, Tinike nem felelt és nem mozdult, mintha el lett volna szánva, hogy ott tölti akár az éjszakát is. A többiek hamar beleuntak a dologba és eltávoztak Tupival együtt.

— Itt nem hagyhatom ezt a szerencsétlen findsát... az a maradhatatlan Tupi megint ide jön és kikaparja s akkor mindent megtudnának. Tudom már mit teszek... bedobom a tóba, annak a fenekén senki sem fogja keresni.

Gyorsan kiásta és szaladt vele a kert hátsó részébe, hol jókora tó terült el. Bedobta a findsát a vízbe és várta, hogy elmerüljön. De ezt hiába várta... a findsa véletlenül úgy esett a vízre, hogy az alja érte a vizet s mivel nagyon vékony volt, nem merült el, hanem ott uszkált a tavon. Tinike majd kövé meredt ijedtében.

— Most még rosszabb... itt mindenki meglátja... nem hagyhatom itt.

Testvérei minden pillanatban meglephették, nem volt sok ideje gondolkozni. Tudta, hogy a tó nem igen mély, hirtelen neki iramodott tehát és azon módon ruhástól beszaladt a vízbe. Majd a válláig ért a víz, de szerencsésen kihozta azt a végzetes findsát.

Kihozni kihozta, de most már mit tegyen. Csuronviz lett. Ha így meglátják, számot kell adni, mit csinált és miért? Nincs más hátra, mint elbujni és megvárni, míg beesteledik; akkor majd belopózik a házba és átöltözik.

Nem mondhatnám, hogy ez valami okos gondolat lett volna. Tinike sem sokáig tartotta annak. A nedves ruha rátapadt a testére s amint este hűvösödni kezdett a levegő, a boldogtalan kis leány

didergett, fogott és kétségbeeszen sötét lett.

A szobában egyenesen az asztalra és a fiókban a törött játékokra nem fogja seholnap valaki nem tud gondoskodni feje... és még pedig még le... És maga se akarta leve... olyan bágya sem törődöt.

Aztán nem... Mikor kérdezősködött, hogy Tinike teg. Forróláz mit, félrebeszélte a gödröt, tavat efféle érthető.

— Oh, legeti, szólt gyon megtett nem meri ké mert nem ré nyosan ez jár.

Több n... vást nagy ve az orvos azt ban lesz. A sedett, hossz lassan-lassan gyöngye volt.

— Majd dolá a jó ma

didergett, fogai is vaczogtak, arca kék lett és kétségbeesve zokogott. Végre egészen sötét lett, beosonhatott a házba.

A szobában sötét volt, de Tinike egyenesen az ő játékos fiókjához sietett és a fiókban leghátul, mindenféle ócska, törött játékszer mögé rejté a findsát. Ott nem fogja senki keresni. Majd kigondol holnap valami más rejtek helyet. Most nem tud gondolkozni sem, olyan kábult a feje... és mert már melege is kezd lenni, pedig még le sem vetette a nedves ruhát. És maga sem tudta mért, de már nem is akarta levenni... úgy szédült a feje, olyan bágyadt lett, hogy már semmivel sem törődött, csak ledőlt a pamlagra. Aztán nem tudta többé, mi történik vele.

Mikor a jó Mariska másnap eljött kérdezősködni, hát csakugyan azt hallotta, hogy Tinike beteg, még pedig nagyon beteg. Forróláza van, nem tud magáról semmit, félrebeszél, Tupit emlegeti, meg valami gödröt, tavat, aztán aranyos babacsészét és efféle érthetetlen dolgokat.

— Oh, a csészéket tudom miért emlegeti, szólt Mariska. Nálunk látta és nagyon megtetszettek neki; de mondta, hogy nem meri kérni mamáját, hogy vegye meg, mert nem rég kapott új játékszert. Bizonyosan ez jár szegénynek most is a fejében.

Több napig tartott, hogy Tinike folyvást nagy veszedelemben forgott. De végre az orvos azt mondta, hogy most már jobban lesz. A kis beteg csakugyan elcsöndesedett, hosszan aludt, aztán föleszmélt és lassan-lassan jobban lett. De nagyon gyöngye volt és hozzá nagyon szomorú.

— Majd szerzek én neki örömet, gondolá a jó mama.

És másnap reggel, mikor Tinike fölébredt, ágya mellett ott állt a mama és mosolyogva mutatott egy csomó szép kis babacsészére.

— Nézd, kedvesem, itt vannak a szép babacsészék, melyek után annyira vágyódtál. Kár, hogy egy kis hiba van... hat alja van és csak öt findsa; egyet eltört Mariska. De meg is bünteti a mamája.

Tinike e szavak hallatára, a mama csodálkozására, nagy zokogásban tört ki és hevesen kiáltá:

— Ne bántsák Mariskát... ő nem tette... ő nem törte el a findsát!

— No no, csöndesülj, kedvesem. Szereted Mariskát, tudom; de azért ha rosszatt, lakolnia kell. Mamája legjobban tudja, mit csinál; mondta, hogy a boltban senki sem jár, csak Mariska, tehát csak ő okozhatta a kárt, bármint tagadja. Csak még rosszabb, hogy hazudik.

— Nem hazudik... én törtem el... a gödörbe ástam, aztán a vízbe dobtam és odadugtam a játékos fiókomba.

A mama megijedt, mert azt hitte, hogy Tinike visszaesett régi nagy betegségébe és újra félrebeszél. De Tinike mikor látta, hogy nem értik és nem hiszik szavait, így szólt:

— Oh, az a boldogtalan findsa már annyi bajba vitt, hogy inkább elmondok mindent. Szegény Mariska! Még ő is szenvedjen miattam?

És aztán őszintén elmondta az egészet: milyen hibát követett el, mint akarta titkolni s mint keveredett mindig nagyobb bajba. A findsát a mama megtalálta a fiókban. Nem kételkedhetett többé, hogy

Tinike igazat beszél. Nem gondolhatott arra, hogy a bünbánó beteget büntesse, azért csak így szólt:

— Lásd, kis lányom, mindezt a sok bajt elkerülted volna, ha Mariskáéknál őszintén megvallod akaratlanul elkövetett hibádat.

— Oh, meg is bántam már nagyon, hogy nem tettem. Kedves jó mamácskám, ugy-e megizened, hogy ne büntessék Mariskát? És ha fölgőgyulok, elmegyek magam s bocsánatot kérek Mariskától és mamájától.

Ugy is történt s Tinikének, ki annyit szenvedett, megbocsátottak. De ő sem felejté többé, hogy kis hiba titkolásából nagy baj következhetik.

DANI VITÉZ.

(Képpel a 21. lapon.)

HÁLÓVAL és szelenczével
Lepkére megy Dani vitéz.
Vélnéd: vért a szelenczéje,
S háló nyele gyors kelevéz.

*S hogy meglátja a sok lepke,
Nagy ijedve mind elrepül —
De Dani csak a nyomukban,
Hogy üldözze kegyetlenül.*

*Egyszerre csak: »Gágom — szí, szí!«
Nagyot retten hős Danika —
Jaj, borzasztó! Szörnyű látvány!...
Két sziszegő fehér liba!*

A KIS BÖNGÉSZŐ.

(Képpel a 29. lapon.)

SZOMORUSÁG volt a szegényes házikóban ott a falu végén. Janika és Pistika siránkozva panaszolták anyjoknak, hogy még éhesek, kevés volt a kenyér, amit kaptak.

— Már pedig be kell érnetek velem, felelt anyjok. Elég is volt, de kétes, kaptok-e holnap csak ennyit is? Tudjátok, hogy apátok beteg, nincs a ki keressen.

Ugy volt, betegen feküdt az apa. Szegény, de szorgalmas munkás ember volt; két keze munkájával kereste meg a mindennapi kenyeret családjának. És épen most lett nagy beteg, aratás idején, mikor volt munka bőven, keresték a jó munkást! Ott feküdt betegen, nem dolgozhatott, és ha ő nem dolgozik, akkor nincs kenyér a háznál, éheznek mindnyájan.

Janika és Pistika, bár még kis fiuk voltak, ezt már megértették és nagy bánatosan ballagtak ki. Nem volt kedvök semmi játékra s kivált Pistika egészen el volt szomorodva, alig győzte a sirást. Janika is szomorú volt, de mégis megpróbálta vigasztalni testvérét:

— Ne sirj no... hiszen tudod, anyácskánk mindig azt mondja, hogy nem hagy el a jó Istenke, majd segít.

— Igen, segít! Mikor holnap már kenyeret sem kapunk, éhezni fogunk... elmegyünk koldulni, aztán csufolni fognak.

Ez már csakugyan szomorú kilátás volt és Janika is beleszomorodott. Leültek az ut szélén és ott jó ideig buslakodtak. Nem messziről pedig vig dal és kaszapengés hallatszott, mert ott aratták az ura-

ság buzáját. Janik mit és fölugrott.

— Tudod szedni... az uras és ketten gyűjtün aztán lesz holnap

— No persze belefogni.

De Janika n szélni.

— Ha kevés mint semmi. Gyer

— Nem megye Elég nekem a s ruságom!

És újra még ke sebben sirdogált.

— Jól van, ha jössz, megyek mag

Meg is indult aratóknál épen o lálta a földesurat.

félt ugyan, de végre mégis csal lépett és illedel

megkérdezte, sz neki böngészget olyan elhullott ka

kat, melyeket az már nem tartana.

Itt is, ott is feks szépen fölszedeg megengednék.

— Kalászt fiu? szólt a földl bánom, szedeges

nagyon kicsi va sokáig itt álldog neked való ezzel

ság buzáját. Janika egyszerre gondolt valamit és fölugrott.

— Tudod mit? Menjünk kalászt szedni... az uraság talán megengedi. . . és ketten gyűjtünk sok, sok kalászt és aztán lesz holnapra is kenyérünk.

— No persze! Ért is az valamit! Kár belefogni.

De Janika nem hagyta magát lebeszélni.

— Ha kevés is, mégis valami, jobb mint semmi. Gyere!

— Nem megyek én! Elég nekem a szomorúságom!

És újra még keservebben sirdogált.

— Jól van, ha nem jössz, megyek magam.

Meg is indult és az aratóknál éppen ott találta a földesurat. Kissé félt ugyan, de azért végre mégis csak oda lépett és illedelmesen megkérdezte, szabad-e neki böngészgetni az . . . HÁTÁRA VETTE A KALÁSZCSOMÓT.

már nem tartanak érdemesnek fölcsedni? Itt is, ott is fekszik egy-egy kalász, ő azt szépen fölcsedegetné és haza vinné, ha megengednék.

— Kalászt szeretnél böngészni, kis fiu? szólt a földbirtokos nyájasan. Nem bánom, szedegesd fel, amit találsz. De nagyon kicsi vagy még te arra, hogy sokáig itt álldogálj a forró napon, nem neked való ezzel fáradni.

De Janika azt felelte, hogy kibírja ő a napot, akármily forrón süt is. És ha egy kicsit beleizzad, az sem baj, ha segíthet vele szegény szülein.

Éppen akkor jöttek aratók, kiknek dolguk volt a gazdával. Janika tehát odább állt és hozzá fogott a munkához. Vigyázott, hogy csak olyan kalászt szedjen föl, amely igazán veszendőnek volt ott hagyva, világért sem nyult a kévébe kötött buzához. Sokat kellett hajlongania külön-külön

minden egyes szálért. A nap ugyancsak forrón sütött, szinte pörkölte a hátát, az arczáról pedig csorgott a veriték; de Janika azért nem csüggedt, hanem örült, hogy a gyűjtött csomócska mindig nagyobbodik.

Már körülbelől esteledett, mikor anynyira elfáradt, hogy csakugyan nem bírta tovább. Leült pihenni s a földesur, ki ezalatt már otthon is volt és megint kijött, ott találta, éppen amint a gyűjtött csomót össze-

szedte, hogy haza vigye.

— No, kis fiu, hát szorgalmas voltál? Szép, hogy inkább fáradsz, mintsem haszontalanul töltenéd az időt. Majd kapsz anyádtól jó vacsorát.

— Oh, azt nem kapok. . . de ebből a kalászból anyácskám talán szerez holnap kenyeret.

— Hogyan? Hát te akarod a kenyeret megkeresni a szüleidnek?

L. L.

(Lásd a 30. lapon)

És a jószivü földesur kikérdezte apróra Janikát, kicsoda, s hogy miért gyűjtötte a kalászt. Aztán így szólt:

— Jól van fiacskám, derék fiu vagy. Most menj szépen haza.

Janika a hátára vette a kalász csomót (Lásd a képet a 29. lapon.) és haza ment. Pistika már rég otthon volt és ott busult a pítvarban. Janika átadta anyjoknak a kalászokat. Anyjok megsimogatta.

— Jót akartál, fiam, tőled ez is elég. De segíteni rajtunk ez nem segít.

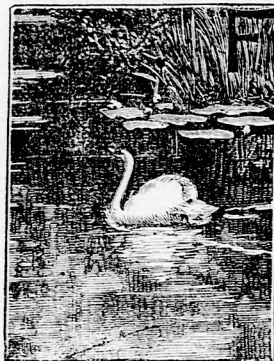
— De igen, segít, szólt ekkor valaki az ajtóból.

A mint odanéztek, a földesurat pillantották meg, ki aztán így szólt tovább:

— A mit Janika tett, derék dolog volt. Ugy látom, testvére nem azt tette, hanem itt pityereg hiába. Janika úgy gondolkozott, hogy ha baj van, nem kell csupa szomorkodásból elcsüggedni és semmit sem csinálni, hanem próbálni kell segíteni, ha keveset is, de mégis valamit. És ez az igazi. A ki a bajban ei nem csügged, azt megsegíti Isten. Ne aggódjanak, lesz rá gondom, hogy a míg beteg a derék apa, ne szenvedjenek szükségét. Küldök majd orvost is, nem sokára minden jó lesz.

A jószivü ur beváltotta szavát. Janikákék nem éheztek, az orvos meggyógyította a beteget és minden jóra fordult. És ezentul Pistika is követte Janika példáját. Nem is bánta meg, mert meggyőződött, hogy ha baj van, nem segít a puszta buslakodás, hanem bátran hozzá kell látni, hogy magunk segítsünk magunkon amennyire csak lehet.

TAVI HATTYU.

ÚSZIK a hattyu a tó sima tükcrén,
Csüdesen úszik a sások alatt —
Néha a csörit a vízbe lebökvén,
Nézi a fürge, kicsinyke halat.

Majd tova siklik, emelve a szárnyát,
Tollazatát kidagasztja a szél,
Által evezve a zöld füzek árnyát,
Nagy suhogással a partra kikél.

Szárnya kibontva, ragyog fel a fényben,
Melyet a nap tüze rája vetett;
S hajtra alá, meg emelve kevélyen,
Pörgeti róla a gyöngy szemeket.

Este van, este — a nap lehanyatlott,
Bíbor előmlik a hegy tetején,
Pírral előnti tavastul a partot,
Játszik a fákon az alkonyi fény.

Este van, este. A lágy fuvalomban
Locssan a hab, sug a fü, meg a fa;
Csend van alombban, a föld nyugalomban —
Alszik a hattyu a puha alomban,
Alszik a tónak e hü madara.

HÁR

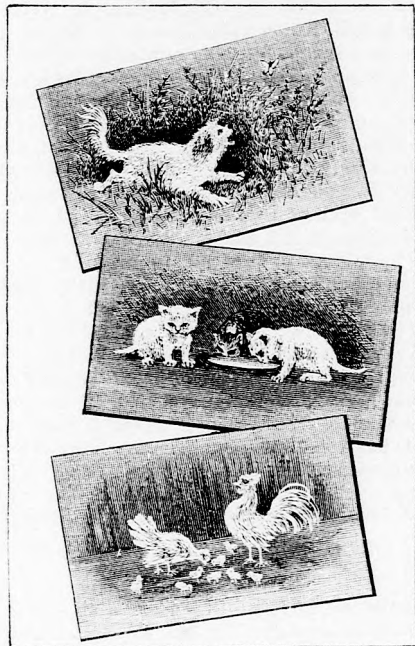
SZINTE
Hogy el
Kis tal
A tejec

Kotló k
»Kis cs

(A pont
nek számát je
összetett —
betű számába
ny, zs, sz, ty, g

HÁROM KÉPECSKE.

— Találós rímek. —

SZINTE hallom ugatni a Bangót,
Hogy elkapja a tarka .....

Kis tál körül apró cziczák
A tejecskét mind .....

Kotló kotlik, kakas harsan:
»Kis csibéim, ide .....

(A pontok a kitalálendő rimes szó betüinek számát jelentik; megjegyezvén: hogy az összetett — 2 betűs mássalhangzók — egy betű számába mennek. Egy betű tehát az *ly*, *ny*, *zs*, *sz*, *ty*, *gy* stb.)

KOCZKAREJTVÉNY.

o	r	á	a
r	k	r	a
ó	r	ó	o
k	k	k	ó

E betűk úgy helyezendők el, hogy vízszintesen és függőlegesen olvasva, a következő szavakat adják:

1. sor: bekerítő mélyedés.
2. » ragadozó ravasz állat.
3. » történelmi időszak.
4. » a fát megtámasztják véle.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 26-dik számában közölt csiga rejtvény megfejtése:

Ott essem el én a harc mezején,
Ott folyjon az ifjúi vér ki szivemből.

Helyesen fejtették meg: Donáth Dezső, Soós Elemér és Zoltán, Hubert Sárika, Lipót és Miska, Balogh Juliska, Szentivány Egon, Schvarcz Berta, Irén és Józsi, Zagler Irén, Böckh Hugó, Traytler Irénke és Dezső, Steinberger Anna, Karakásevics Jozefin, Mandel Alice és Géza, Farkas Bianca és Berta, Gaugusch Antal, Kispál Klára, Károlyi Gyula, Bokros Ilka, Horváth Jani.

*

A »KIS LAP« XXX. köt. 25-dik számában közölt koczkás rejtvény megfejtése:

Rege
Eger
Gerő
Erőd

Helyesen fejtették meg: Kármán Elemér és Ferencz, Böckh Hugo, Szabadhegyi Elemér, Pollák testvérek, Morvai Jankó, (részben), Bobics Józsi, Hehl Adél és Albert (hiányosan), Geduly Vilma, Dózsa Aranka és Ödön, Szemenyei Andor és Kornél. Egy valaki Budapestről (nevét elfelejtette aláírni s csak azért

említem, mert talán magára ismer az illető abból, hogy pecsétetes, piszkos levelet küldött. F. b.) Havas Jenő és Lövy Ignác (hiányosan), Latkóczy Etel, Dregály Ilma és Mari, Soós Elvira, Zoltán és Elemér, Erdélyi Elza és Olga, Szapáry Emi, Fischer Gizella, Hubert Sárika, Lipót és Miska, Krausz Berta és Tilda (hiányosan), Blum testvérek, Mautner Aladár, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Donáth Dezső, Jancsó Károly, Péchy László, Fábry Pista.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Melegh Ali. Te és Szelim öcséd bátran jöhettek Forgó bácsihoz. Legjobb idő a péntek déli órája. Azt úgy is gyanítam, hogy neveitek daczára sem vagytok törökök. — **Hubert Janka.** Hogy is lehet valakit, a nélkül, hogy a rejtvényt megfejtette, a megfejtők sorába küldeni, még pedig az illető tudta nélkül? Így okoztunk az ártatlan kicsinyeknek nagy keserűséget öröm helyett. A testvérek e szerint ki vannak mentve. Ölelem őket. A levél többi részét érdeklődéssel olvastam, s jól esik tapasztalnom, hogy a »Kis Lap«-ból lehet kinőni, de nem a hozzá való ragaszkodásból. Igen sokan vannak így »nagy« olvasóim közül. — **Mandel Sándor.** A rucza mellé hogy kerül oda a pocza? A rim kedviért? A képrejtvényednél jobban örülök annak, hogy a jó falusi levegőn mozogsz, kocsikázol, s tán lovagolsz is. Köszönöm, hogy rólam, szegény izzadó fővárosiról, megemlékeztél. — **Rakovszky Judit.** Egyaránt jól esik tudnom, hogy jeles osztályozást nyertél s hogy a picinyek mennyire szeretik a »Kis Lap«-ot, bár még nem is olvashatják. — **Dregály testvérek.** Thököly Sebők, ki származásra ugyan magyar, de családi összeköttetésénél fogva szerb volt, szorgalmas és tehetős szerb ifjak részére alapított a magyar fővárosban egy intézetet, melyben ingyen ellátást nyernek. — **Merza testvérek.** »Forgó bácsi színháza« megjelent az Eggenberger-féle (Hoffmann és Molnár) könyvkereskedés kiadásában (Barátok tere) s megrendelhető utánvétellel. — **Bukovszky Margit.** Hát csak maradjunk meg továbbra is a régi, kedves összeköttetésben. — **Kubinyi Irén.** Közlöm a rejtvényedet, de alig fogsz rá ismerni. Az egyes betűket kiszedve a mondatból, jól állítottad össze a szavakat (több is teltett volna, mint: gyár, gyanta, kár, ás, kása, táská, rongy, gát, kis, rág, tág, sánta, kántor, ránt, hangya, kin, stb.) de először: hiányos a számozásod, aztán a *gy*-t két betűnek veszed, pedig csak egynek számít. Alakba öntöttem s újra megszámoztam azért, hogy példát végy róla, ha még egyszer küldenél. De már azt komolyan nem kívánhatod, hogy nyilvántartsam olvasóim korát. Hogy tudjam én azt: ki hány éves? Csak annyit

áll, hogy 7 — 14 éves híveim vannak, ide nem tudva a mamákat s néniket, akik szintén örömmel olvassák a »Kis Lapot«-ot. A pénzről más helyen számolok be. Üdvözöllek. — **Winterberg Rezső.** Külön válasz ment. — **Sajgó Bálint.** Az országos festő- és rajztanár-képező intézet igazgatója Keleti Gusztáv. — **Weigl Károly.** A csinos és korszerű czikkecske inkább helyén volna a »Magy. Ifjuság«-ban. De akkor is kevesebb kritikát bele s több leírást, ami soraid nyomán ítélve, neked sikerülni fog. — **Karakasevics Josephine.** Tartós javulást kívánok. A többről az illető rovatban. — **Perényi Dezső.** A kis elbeszélést a közlők sorába tettem, föltéve hogy... — **Varga Zsigmond.** A valóban fényes osztályozás neked épp úgy válik becsületre, mint nekem örömmre. »Csak előre, édes fiam!« De Zsiga hogy kerül a felső leányiskolába? Vagy az »elemi«-be fiuk is járnak? Ez a kivonatból ki nem világosodik. — **Traytler testvérek.** Nagy köszönettel vettem a küldeményt s a hálálkodó fucskáknak át is szolgáltatam. — **Buttykay Géza.** Meg fog jelenni. — **Mandl Géza.** A te barátod verseménye gyöngye dolog. Hiszen még a nyelvtannal sincs tisztában. Két utolsó sorát, hogy meggyőzzem felőle, ide igtatom:

*Ezt mind, ezt mind csak az okozta,
Hogy ő mindig mást oktatta.*

Rosenberg Zoltán. Örvendek a sikereden. A többi el van intézve. — **M. A. és A.** Névtelen levélre nincs válaszom. — *Több rendbeli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

Sz. I. levelei, rendetlen írás mocskos, rojtos szélü, gyűrött papiros miatt, nem jöhet tekintetbe.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Kubinyi Irén 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Kubinyi Irén 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« ezimü napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

Forgó bácsi.